

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 549/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Petrou Hrubovou, advokátkou, Mierové námestie 93, Ilava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Svk/30/2024 z 20. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 26 ods. 1, 2, 4 a 5 a podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Napadnutý rozsudok navrhuje zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie.
2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ ešte v roku 2022 podal žiadosť o sprístupnenie informácií podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), ktorej Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Ilava (ďalej len „ústav“) rozhodnutím č. UVTOS-UVV-01446/13-IL-2022-5 zo 6. mája 2022 nevyhovел a sťažovateľovi nesprístupnil informácie dotýkajúce sa osobnosti a súkromia lekárky pracujúcej v ústave od roku 2014 do roku 2022, konkrétne údaje o hodinovej mzde v sprístupnených dohodách, dôvodiac, že ide o osobné údaje a ich sprístupneniu bráni § 9 ods. 1 zákona o slobode informácií.
3. Sťažovateľ prvostupňové rozhodnutie napadol odvolaním a namietal, že dermatovenerologickú zdravotnú starostlivosť neposkytoval ústav, ale spoločnosť [REDAKOVANÉ] a v jej mene konateľka spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Tvrdil, že ústav nebol oprávnený uzavrieť zmluvu s kožnou lekárkou

na vykonávanie zdravotnej starostlivosti, argumentoval verejným záujmom na plnej informačnej povinnosti a dohodu o pracovnej činnosti považoval za simulovaný právny úkon, a ako taký za neplatný.

4. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže rozhodnutím (ďalej aj „generálne riaditeľstvo“ alebo „zbor“) č. GR ZVJS-04910/21-2022 z 30. júna 2022 rozhodnutie ústavu potvrdilo s poukazom na to, že v podmienkach zboru sa do kategórie osôb podľa § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií zaraďujú nadriadení v služobnom pomere, ktorými sú podľa § 4 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov riaditeľ ústavu, zástupca riaditeľa ústavu, vedúci oddelenia, zástupca vedúceho oddelenia a vedúci skupiny, avšak lekár – špecialista – medzi tieto osoby nepatrí. K tvrdenej neplatnosti dohôd generálne riaditeľstvo uviedlo, že informácie sa sprístupňujú bez preukázania dôvodu, pre ktorý sa informácia požaduje, a preto nie sú povinní sa týmito tvrdeniami zaoberať.

5. Správnu žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia generálneho riaditeľstva, Správny súd v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) rozsudkom sp. zn. TN-13S/84/2022 z 29. júna 2023 zamietol ako nedôvodnú. Údaje o pracovnej odmene lekárky považoval správny súd za chránené osobné údaje, pričom lekárka nie je osobou vykonávajúcou verejnú funkciu ani osobou nadriadenou v služobnom pomere. Vo vzťahu k argumentu sťažovateľa o neplatnosti dohody o pracovnej činnosti lekárky správny súd uviedol, že takéto určenie patrí výlučne do pôsobnosti všeobecných súdov.

6. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku správneho súdu, v ktorej primárne namietal, že správny súd prejudiciálne neposúdil platnosť dohody o pracovnej činnosti lekárky, najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú. Sťažovateľ namietal záver, že správnomu orgánu neprináleží určenie prípadnej neplatnosti dohôd. V tejto súvislosti argumentoval, že § 40 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“) v spojení s § 22 ods. 1 zákona o slobode informácií to vyslovene umožňuje. Tvrdil, že dohody sú neplatné, lebo prvostupňový orgán predstieral poskytovanie zdravotnej starostlivosti a prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, hoci ústav na prevádzkovanie ambulancie nemal povolenie a od januára 2018 nebol poskytovateľom zdravotnej starostlivosti. Okrem toho uvádzal, že správny súd jeho argumentáciu účelovo prekrúcal.

7. Najvyšší správny súd najprv konštatoval – na rozdiel od správneho súdu – že správny súd podľa § 132 ods. 1 SSP a správny orgán podľa § 40 ods. 1 Správneho súdneho poriadku si vo všeobecnosti môžu urobiť záver o predbežnej otázke, i keď o nej nemôžu rozhodnúť. Kasačný súd však upozornil, že predbežnou otázkou v zmysle oboch ustanovení je len taká otázka, od ktorej závisí rozhodnutie vo veci.

8. V tomto kontexte najvyšší správny súd uviedol, že sťažovateľova argumentácia vychádzala z presvedčenia, že ak by dohody boli absolútne neplatné, údaje v nich uvedené by stratili charakter osobných údajov, resp. zmluvná strana by stratila nárok na ochranu pred ich sprístupnením.

9. K tejto sťažovateľovej argumentácii kasačný súd v napadnutom rozsudku uviedol, že osobný údaj by však neprestal byť osobným údajom len preto, že by bol uvedený v listine, ktorá obsahuje absolútne neplatný právny úkon, a že dohody neboli uzavreté s právnickou osobou, ktorej je lekárka

spoločníčkou a konateľkou, ale s lekárkou ako s fyzickou osobou. Osobný údaj je potom zásadne neprístupiteľnou informáciou bez súhlasu dotknutej osoby. Preto chýbajúca či nesprávna odpoveď na tvrdenie o neplatnosti zmluvy nie je v okolnostiach danej veci neposkytnutím odpovede na kľúčovú otázku.

10. Podľa najvyššieho správneho súdu správny súd pochybil v tom, že nedal sťažovateľovi aspoň rámcovú odpoveď v tom smere, že ani zistenie absolútnej neplatnosti dohôd by neviedlo k opačným záverom vo vzťahu k neprístupeniu informácie o pracovnej odmene uvedenej v dohodách. Na druhej strane tento nedostatok odôvodnenia rozsudku nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť vo vzťahu ku veci rozhodujúcim záverom.

11. Podľa kasačného súdu sťažovateľ dostal odpoveď na podstatnú otázku, ktorou bol záver o udržateľnosti zaradenia obsahu dohody o pracovnej činnosti v časti pracovnej odmeny medzi osobné údaje, čo bráni ich sprístupneniu. Preto by bolo neúčelné vykonať dokazovanie v otázke platnosti dohôd.

12. Ďalej v odôvodnení napadnutého rozsudku najvyšší správny súd uviedol, že aj prípadné porušenie zákona zo strany prvostupňového správneho orgánu pri zabezpečovaní zdravotnej starostlivosti v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o chýbajúcom povolení nemení bez ďalšieho nič na tom, že mohol uzavrieť dohodu o pracovnej činnosti s lekárkou, ktorej ako zamestnankyni v takom prípade patrila odmena. Takéto porušenie zákona v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti môže byť riešené v samostatnom, na to určenom konaní. Z hľadiska ochrany osobných údajov bolo podstatné, v akom režime bola dohoda uzavretá, a nie či pri jej uzatváraní bol porušený zákon.

II.

Argumentácia sťažovateľa

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že jediný právny následok, ktorého sa kasačnou sťažnosťou dovoľával, bol ten, že lekárka nemá nárok na ochranu osobného údajov o výške hodinovej mzdy uvedenej v dohodách, keďže pracovnoprávny vzťah bol simulovaný a zdravotnú starostlivosť poskytovala lekárka ako konateľka vlastnej obchodnej spoločnosti. Uviedol, že nikdy netvrdil, že požadované údaje by prestali byť osobnými v dôsledku neplatnosti dohôd.

14. Ďalej sťažovateľ najvyššiemu správne súdu vytýka, že nesprávne vyriešil otázku, či je osobný údaj zásadne neprístupiteľnou informáciou, aj keď nekorešponduje s reálnym hmotnoprávnym vzťahom a objektívnou realitou.

15. Sťažovateľ tvrdí, že kontrolná funkcia zákona o slobode informácií a verejný záujem na verejnej kontrole a transparentnosti nakladania s verejnými prostriedkami z hľadiska jeho zákonnosti a účelnosti, ako aj preventívne pôsobenie takejto kontroly sú optikou najvyššieho správneho súdu irelevantné. Takýto prístup najvyššieho správneho súdu k rozhodovaniu o kasačnej sťažnosti sťažovateľ považuje za „nonústavný komponent“, pri ktorom nemôže obstať záver, že otázka neplatnosti dohody o pracovnej činnosti nie je v danej veci kľúčovou. Okrem toho sťažovateľ vytýka kasačnému súdu, že vo veci nevykonal test proporcionality, a tak neidentifikoval žiadnu kolíziu dotknutých ľudských práv aj verejného záujmu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej s'ťažnosti

16. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu a jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

17. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy (IV. ÚS 127/2012). Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ktorý konal a rozhodoval ako súd kasačný, nemožno hodnotiť izolovane, ale iba v kontexte s rozsudkom krajského súdu a zároveň v kontexte s rozhodnutiami správnych orgánov, ktoré mu predchádzali.

18. „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k právnemu záveru o tom, že určitý subjekt nemá povinnosť poskytovať informácie podľa zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre tento právny záver, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 2 v spojení s čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“ (I. ÚS 59/04 z 24. 6. 2004, ZNaU, č. 23/2004).

19. Takýto rozpor ústavný súd preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu nezistil. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší správny súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy (Správneho súdneho poriadku a zákona o slobode informácií), ktorými by poprel ich účel a význam. Najvyšší správny súd jasne uviedol, že v tomto type konania nemožno riešiť prípadné porušenia zákona v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti, a aj keď vo všeobecnosti si správny súd môže urobiť záver o predbežnej otázke, hoci ju nemôže samostatne rozhodnúť, v posudzovanom prípade nebolo potrebné (účelné) prejudiciálne posudzovať platnosť dohody o pracovnej činnosti lekárky ako fyzickej osoby ani v tomto smere vykonávať dokazovanie. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nemožno označiť za arbitrárny v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické s ohľadom na zistený skutkový stav, ústavne neudržateľné

alebo že by napadnutý rozsudok nereflektoval ťažiskové skutočnosti dôležité pre riadne zistenie stavu vecí a rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľa.

20. V danom prípade nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovateľ v konaní pred najvyšším správny súdom a krajským súdom, resp. v konaní pred orgánom verejnej moci nemal možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať také dôkazy, ktoré by sa z hľadiska záverov najvyššieho správneho súdu javili ako právne významné pre zrušenie rozsudku správneho súdu.

21. Obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 ústavy (a čl. 10 ods. 1 dohovoru) nie je právo sťažovateľa dostávať informácie podľa jeho predstáv a očakávaní (uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 184/03 z 1. 10. 2003, ZNaU, č. 334/2003).

22. Preto ani skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnymi závermi najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, I. ÚS 380/2021).

23. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu